

Vems pengar?

Jag ska inleda med tre så väl underbyggda påståenden att de bör betraktas som fakta:

1. Sverige har tagit emot – och fortsätter att ta emot – fler unga muslimer från Mellanöstern och Nordafrika än något annat land i världen, sett till befolkningsstorleken. Många av dem saknar ID-handlingar. Fortsätter dagens stora immigration kommer Sverige år 2050 att ha högst andel muslimer av Europas länder, över trettio procent. Fler kommer dessutom att vara yrkesaktiva än i den svenska befolkningen, med sin högre medelålder.
2. Islam är en transnationell politisk/religiös ideologi vars organisationer enbart arbetar för att expandera islam och endast respekterar islam. Det som finns är islam och den livsvisdom och de samlevnadsregler som förmedlas via koranen och haditherna gäller. Islam är världens starkaste och snabbast växande ideologi.
3. Det finns inget muslimskt land i världen där frihet i västerländsk mening hyllas eller där det finns yttrandefrihet. Lika lite finns det islamska länder som respekterar mänskliga rättigheter, som de är formulerade av FN. Det finns inget muslimskt land som accepterar att en sekulär statsmakt är överordnad religionen.

Under större delen av mitt liv har jag, utan att särskilt engagera mig i frågan, känt mig kallsinnig mot folk som klagat på skatterna. De har för mig framstått som välbeställda och giriga människor som inte förstått vikten av att släpa strån till den gemensamma stacken. Skatterna, det är ju vår välfärds ekonomiska fundament! Någon närmare kunskap om skattetrycket har jag emellertid aldrig skaffat mig, antagligen därför att jag inte haft några egna pengar att värna om. Inte ens de chockerande övergreppen på Astrid Lindgren och Ingmar Bergman under 1970-talet fick mig att vakna.

Astrid Lindgren skrev sin satir *Pomperipossa i Monismanen* när hon upptäckte att hon betalade 102 procent i skatt. Vi hade en socialdemokratisk regering och den grötmyndige

finansministern Gunnar Sträng sa att satiren bara visade på djup okunskap om skattesystemet. "Men att det begär vi ju inte att Astrid Lindgren ska klara". Några år senare greps Ingmar Bergman och åtalades för skattebrott. Åtalet lades så småningom ner och den åklagare som brutalt låtit gripa regissören på Dramaten prickades för tjänstefel. Det hindrade inte Riksskatteverket från att tycka att beslutet att fria Bergman var obegripligt. De antydde att undersökningarna skulle fortsätta. Bergman flydde som bekant Sverige under flera år, men först efter en personlig kris.

<https://www.va.se/nyheter/2015/11/05/demonregissoren-grips-pa-teatern-for-skattebrott/>

Brottsmisstankarna och polisförhøret tar hårt på Ingmar Bergman, som drabbas av en djup depression och läggs in på Karolinska sjukhuset för vård. Efter tre veckor flyttar han till Sophiahemmet. Dagarna flyter sakta fram. Han äter mediciner, promenerar i parken och sitter i avdelningens samlingsrum och tittar tillsammans med de andra patienterna på sportsändningar på en färgteveapparat som han har donerat.

Sent i livet har jag ändrat perspektiv. Jag stör mig på statlig exploatering av medborgarnas tillgångar. Uppvaknandet skedde som sagt varken med Astrid Lindgren eller Ingmar Bergman utan med den av politiker särskilt älskade fastighetsskatten. Den är visserligen vilande, men ser regerande politiker en möjlighet kan vi räkna med att den kommer tillbaka. För mig framstod det som såväl segregering som rent medborgarfientligt att straffa den som hade en fin bostad men låg inkomst, med en skatt som kunde tvinga fram en försäljning av huset. Snacka om att ta från de fattiga och ge till de rika! Ett par andra exempel som hindrade mig från att återvända till dvalan: Säljer jag min bostad med vinst, ska jag betala en realisationsvinst. Det betyder att varje gång en bostad byter ägare, kollar staten om den kan sko sig på affären. Borde inte statens uppgift vara den motsatta, att hålla kostnaderna nere? Det gör man inte genom att ta betalt för ingenting. Ytterligare ett exempel är bensinpriset, som dels består av vad bensinen kostar, dels av skatt. När priset på bensin går upp, ökar också skattesatsen. Varför det? Varför ska staten ha mera betalt när bensinpriset stiger? Det borde väl vara tvärtom, skattesatsen borde sjunka och på så sätt fungera modererande.

Det finns massor av exempel på statens rövarmentalitet men det är inget område jag behärskar. Dock har jag förstått att stat, kommun och landsting är synnerligen kreativa när det gäller att optimera sina inkomster. Och hänsynslösa. Det som inte kan hämtas in skattevägen får ske med hjälp av olika avgifter, som det inte finns någon anledning att särskilt deklarerat för medborgarna.

När jag väl fått korn på politikernas exploatering av medborgarnas inkomster och tillgångar började jag intressera mig för vart pengarna gick. Ett exempel som jag tidigare skrivit om på bloggen och som fortfarande upprör mig, är att det tydligen var helt i sin ordning för svenska politiker att under 1980- och 90-talet ekonomiskt stödjade ANC i Sydafrika.

Socialdemokraterna ville kämpa mot apartheid och satsade över två miljarder kronor, som slussades till den sydafrikanska motståndsrörelsen på allehanda konstiga vägar, bland annat över hemliga bankkonton i Schweiz. Sammantaget gick närmare tio miljarder i bistånd till

afrikanska väpnade kommunistiska befrielseörelser där Sverige, ofta i hemlighet, stod för det "humanitära" och Sovjet för vapnen.

Författaren och afrikakännaren Bengt G Nilsson har berättat om detta i den föga uppmärksammade boken "I tyst samförstånd". Ingen i ansvarig ställning har mig veterligt sagt att detta var en regelrätt stöld från svenska skattebetalare. Ingen har heller krävt att dessa politiker borde ställas inför domstol. Den statsminister som var mest ansvarig, Ingvar Carlsson, har med stolthet berättat om detta stöd. Jag tänker att så får man väl inte göra, det är ju ren stöld! Den svenska offentlighetens aningslöshet, eller vad man nu ska kalla det, är formidabel.

Som vi alla vet har det inte gått så bra för ANC. I dag, när vi sitter med facit, är det inte lika självklart vad som är en god politisk handling, men det är inte huvudanledningen till att det svenska stödet är upprörande. Den fråga som borde göra ont och inte bara gå att skjuta åt sidan är med vilken legitimitet den svenska regeringen stödde en motståndsrörelse på andra sidan jordklotet, och till och med gjorde det på illegala vägar. Observera att det handlar om Sveriges regering, inte vilken fristående gruppering som helst.

Sedan 2005 driver malmöbon Hans C. Pettersson en blogg specialiserad på att avslöja antisemitism, islamism och terrorism. Där kunde man den 11:e april i år läsa att Utrikesdepartementet enligt sina officiella siffror åren 2015 - 19 pumpar in 1,5 miljarder kronor i Hamas och den fallfärdiga PLO-regimen.

<http://jihadimalmo.blogspot.se/2018/04/norsk-bistandsorganisation-botfalls-for.html>
"Inte konstigt att Wallström får en terrormedalj av största storleken ..."

Men va fan, nu igen! Jag mailar Hans Pettersson och frågar efter källorna och om han har mer material. Jag får följande svar samt ett antal länkar:

Det är ofta svårt att reda ut vad som går till Hamas respektive Fatah (och vad som försvinner till diverse mellanhänder) ... Fatahs "regering" finansierar ju fortfarande t ex statsanställdas löner i Gaza. Vilket ju bland annat betyder Hamas "polis" och "säkerhetstjänst". Som sedan direkt deltar i kriget mot Israel. Det man talar om från UD är ju det officiella biståndet till den fiktiva staten "Palestina". Sedan tillkommer stora belopp via diverse NGO (se NGO-Monitor) och en kraftig summa via EU... För att inte glömma vårt bidrag till FN:s hjälporgan för palestinska flyktingar UNRWA (som nästan oavkortat går till Hamaskontrollerade ändamål). Och svenska regeringen gör ju definitivt inget för ökad transparens. Tvärtom ... Har inte ens sett något försök att räkna fram en totalsumma.

Jag går igenom länkarna. I Göteborgsposten

<http://www.gp.se/nyheter/debatt/sveriges-st%C3%B6d-till-terrorn-1.4245888>

läser jag att Palestina är det land som får överlägset mest pengar per capita i svenskt bistånd, som Hans Pettersson skrev, 1,5 miljarder under åren 2015 till 2019. Det är ingenting som diskuteras i svenska media, trots att det onekligen är anmärkningsvärt att Sverige via en korrumpad, patriarkal och nepotistisk regim ger sitt stöd till terrorism mot civila israeler. Men så formulerar sig givetvis inte regeringen. På deras hemsida kan man läsa

<http://www.regeringen.se/sveriges-regering/utrikesdepartementet/sveriges-diplomatiska-forbindelser/mellanostern-och-nordafrika/palestina/>

att Sveriges totala stöd till palestinierna uppgick till cirka 800 miljoner kr år 2014 och att det handlar om att "främja ett demokratiskt palestinskt statsbyggande". Hur då, undrar jag, med tanke på att demokrati inte precis är något omhuldat projekt för islamska stater. Också SIDA markerar att biståndet går till "ett demokratiskt" Palestina. De ser framför sig ett land som värnar om klimat och miljö samt, givetvis, jämställdhet och mänskliga rättigheter. Att de mänskliga rättigheterna inte "utvecklats" i Palestina håller de Israel ansvarigt för.

<https://www.sida.se/Svenska/Har-arbetar-vi/Asien/palestina/vart-arbete-i-palestina/>

Stöd till ett hållbart palestinskt statsbyggande är en viktig del av samarbetet med Palestina. Stärkta, mer transparenta och demokratiskt styrda offentliga palestinska institutioner är en förutsättning för statsbyggandet.

Jag börjar undra i vilken fantasivärld svenska politiker och myndighetspersoner befinner sig när de på det här sättet staplar politiska önskvärdheter av ett slag som är direkt oförenliga med islam. Det som rättrogna muslimer vill, i Palestina liksom överallt annars i världen, är att

- begränsa yttrandefriheten
- segregera kvinnorna och göra dem underordnade männen
- införa sharialag
- införa kalifatet, det vill säga låta prästerna styra, med koranen som rättesnöre.

Nu får jag blodad tand och vill veta hur det ligger till med stödet till islamska organisationer i Sverige. Först ska det sägas att den har fel som tror att muslimer i Sverige är ett antal fromma individer och familjer som i mångkulturellt samförstånd vill fungera efter samma kriterier som övriga medborgare. För muslimer är islam ett rättesnöre som i detalj reglerar det sociala och politiska livet. Det är för övrigt inte som religion utan som politisk ideologi och morallära islam provocerar och utmanar västerlandet.

Sveriges muslimer är mycket väl organiserade och *Muslimska Brödrskapet* är den mer eller mindre hemliga spindeln i nätet, i Sverige liksom i många andra länder. De arbetar långsiktigt för en "soft islamization" och uppbyggandet av ett islamskt parallellsamhälle, vilket betyder att varje krona av svenska skattepengar som går till dessa organisationer går till en islamsk motståndsrörelse som, även om de inte säger det, verkar för segregation. Det handlar framför allt om att skilja könen åt – när det gäller sjukvård, offentliga badinrättningar och i skolans undervisning, särskilt sexualundervisning, simundervisning och gymnastiklektioner där muslimska flickor inte alls bör delta.

Det muslimska studieförbundet *Ibn Rushd* säger sig stödja den "svensk-muslimska" identiteten. Att det handlar om att bygga upp ett muslimskt parallellsamhälle ligger de lågt med. 2012 beviljades de miljonbelopp från Ungdomsstyrelsen. Året därpå fick de 15,6 miljoner i bidrag från Folkbildningsrådet. Hemsidan har finansierats med skattemedel via "Myndigheten för stöd till trossamfund". 2016 fick Ibn Rushd hela 48 miljoner i bidrag.

Ett annat exempel är *Afrosvenskarna*, ledda av Kitimbwa Sabuni, som beskriver Sverige som en av rasism och islamofobi genomsvad apartheidstat. Afrosvenskarna fick 2012 närmare en och en halv miljon i bidrag från Allmänna arvsfonden. Därtill fick man 2013 drygt 200 000 från Ungdomsstyrelsen och beviljades under åtminstone tre år från 2010 drygt 200 000 om året från Folke Bernadotteakademien.

På sin blogg har Rebecca Weidmo Uvell

<https://uvell.se/2018/02/19/islamistiska-studier-miljoner/>

sökt reda ut alla bidrag som olika islamiska organisationer fått av staten. Det visar sig vara en svår genomtränglig djungel. Några smakprov:

Totalt har Centrala studiestödsnämnden (CSN) finansierat resor med nästan 13 miljoner för svenska muslimer, som studerat vid islamistiska universitet i Saudiarabien, Jemen och Pakistan. Det främsta problemet är inte att dessa studenter kan fördjupa sina studier i islam utan att de kommer tillbaka till Sverige och radikaliserar unga muslimer.

År 2015 fick de olika islamiska förbunden via Islamiska Samarbetsrådet (ISR) totalt 8.868.000 kronor. Mellan 2013 och 2014 hade bidragen ökat med 26 procent och mellan 2014 och 2015 med 11 procent. Folkbildningsrådet spädde på med 200.000 i extra bidrag för digitalisering. Därutöver fick de nästan åtta miljoner i andra bidrag och drog in över en miljon på hyresintäkter. I redovisningen finns en post "Övriga intäkter" på 5,3 miljoner.

Det finns mer att fiska i skattesjön. Myndigheten för ungdoms- och civillsamhällesfrågor (MUCF) delar också ut pengar som om det inte fanns någon morgondag. Ibn Rushd fick till exempel 570.000 kr år 2011, 911.560 kr 2012, 720.000 kr 2013 och 350.000 kr år 2014.

Totalt 2,5 miljoner kronor i ytterligare skattefinansierade bidrag på fyra år. Och till [Sveriges Unga Muslimer](#) gav MUCF:

2011	2.143 000 kr
2012	503 293 kr
2013	1.409 000 kr
2015:	1.821 000 kr

"[Svenska Muslimer för Fred och rättvisa](#)" har också varit mycket framgångsrika med sina ansökningar om bidrag:

2011	1.137 000 kr
2012	1.175 000 kr
2013	775 000 kr
2014	1.923 000 kr
2015	2.372 000 kr

Dessutom får islamiska föreningar bidrag från Allmänna Arvsfonden, Postkodlotteriet, Svenska Spel samt föreningsbidrag från alla de stora kommunerna.

Vid åtminstone ett tillfälle har en av dem, Sveriges Förenade Muslimer (SFM) fått underkänt. Våren 2017 tvingades de att till MUCF återbetala ett statligt bidrag om en halv miljon, som de fått för att bedriva antirasistiskt arbete. Ett klipp låg ute på Youtube där en av de föreläsare de anlitar säger att kvinnor som inte täcker sig kommer till helvetet. Stockholms liberala oppositionsborgarråd Lotta Edholm ansåg att bidragen till SFM avslöjade en enorm blåögdhet från samhällets sida och anmälde MUCF till justitieombudsmannen, som dock inte gick vidare med ärendet. Ett år senare avslog MUCF faktiskt ett begärt anslag från Sveriges unga muslimer. Detta efter en kritisk rapport från Statskontoret, där man bland annat kunde läsa:

Inom Sveriges unga muslimers organisation har det under senare år funnits flera överlappningar till den våldsbejakande islamistiska miljön och andra antidemokratiska islamistiska miljöer.¹

I ett pressmeddelande meddelade MUCF att Sveriges unga muslimer också skulle betala tillbaka de 1,37 miljoner kronor som organisationen fick i statsbidrag under 2016. Föga överraskande ansåg förbundets ordförande Rashid Musa att myndigheten agerat felaktigt och i april 2018 meddelade han att de unga muslimerna skulle överklaga. Generellt för dem som en gång fått bidrag gäller dock att risken att förlora det är mycket låg eller obefintlig. Ett exempel är Islamakademin i Göteborg, som lyckades få ut pengar från Arvsfonden för projektet "Våra Liv", där inga resultat kunnat styrkas. Tror någon att de behövde lämna tillbaka pengarna?

Enligt Rebecca Weidmo Uvell har den muslimska "rättighetsindustrin" under åren 2012 – 2017 lyckats utverka mellan 150 och 200 miljoner i offentliga bidrag. För det mångkulturella Sverige är det rena självmordspolitiken, eftersom dessa organisationer har tagit på sig att stärka och vidmakthålla den islamska identitet, som går på direkt kollision med de västerländska idealen.

När svenska politiker ertappas med byxorna nere, händer det att de svarar att de varit "naiva", att de inte förstått. Emellertid, de har skyldighet att vara välinformerade. Hänvisningen till naivitet alternativt okunnighet borde resultera i en omedelbar avsättning och, eftersom detta bokstavligen är en fråga på liv och död, borde det i en del fall också leda till rättsliga efterspel. Islamska män och kvinnor utförde bara under åren 2015 – 16 terrorangrepp som i Europa skadade flera tusen och dödade cirka 450 oskyldiga människor.

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2018/04/15/vems-pengar/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.

¹ <https://www.svt.se/nyheter/inrikes/kontrollen-av-statliga-bidrag-till-ideella-organisationer-maste-skarpas>